

שלומית בונה סוכה...

חג שמח לכל עם ישראל,
 חג הסוכות לכל מי ששואל.
 האל אותנו ציווה ממרומים:
"בסוכות תשבו שבעת ימים".

סוכות הוא אחד משלושת הרגלים,
 שבועות ופסח – השניים המקבילים.
 עולים לירושלים לבית המקדש,
 היום זה לכותל עם פתק וד"ש.

אז גם חגגו, מינקות ועד שיבה,
 אירוע שנקרא **שמחת בית השואבה**.
 תפילה למים נשא העם לאלוקיו,
 ומי שפספס "לא ראה שמחה מימיו".

כל חג שאת עצמו מכבד,
 שיר על-אודות מנהגיו מעבד.
 נעמי שמר ז"ל, משוררת עסוקה,
 כתבה את **"שלומית בונה סוכה"**.

ויש גם **"פטיש, מסמר ניקח מהר"**,
 היום זה אחרת, פשוט הרבה יותר:
 אין עוד צורך בעבודת נמלים,
 עם סוכות לנצח – סוכות "נחלים".

הציבור הדתי מתלהב מעסקה,
 דירה של "משהב" עם מרפסת סוכה.
 פחות חשובים מפרט וביטחונות,
 אם אפשר במרפסת סוכה לבנות.

כבר במוצאי יום הכיפורים,
 מצווה ראשונה את הסוכה להרים.
 ישראל בה ישבו כשיצאו ממצרים
 (שבוע בלבד – לא יותר! סגור סוגריים).

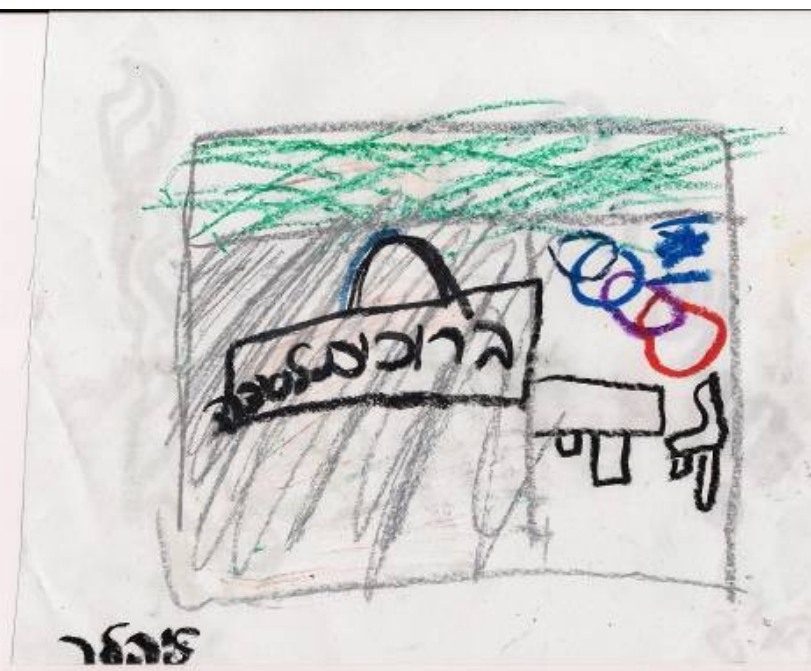
על גג הסוכה נפרוס את הסכך,
 כך שאור הכוכבים דרכו יזרח.
 הכלל: על חמתה יגבר לו הצל,
 אחרת, מצטערים, הסוכה תיפסל.

מנהג יפה לקבל בפרחים,
 לסוכה להזמין חברים ואורחים.
 בכל יום יגיע אחד, בל נגזים,
 וכך נגיע לשבעה אושפיזין.

אברהם, יצחק, יעקב ויוסף,
 משה, אהרון ודוד במאסף:
"ברוך תהיה אתה בבואך,
וברוך אתה גם בצאתך".

אנשי מעשה בסוכה ישנים,
 אם אין גשם אז גם נהנים.
 אם כך, גם אתם לישון מוזמנים,
 את המצווה לקיים לפני ולפנים.

בסוכה אין צורך בהרבה רהיטים,
 על קירות הסוכה נתלה קישוטים:
 שרשראות, רימונים ותמונות ירושלים,
 נאכל ונשתה ונרים כוס לחיים!

איור: ליה לר, בת 7

מדרש אחר באותה אנלוגיה,
 אפשר גם ממנו לבנות אידיאולוגיה:
 הריח את המעשים הטובים מסמל,
 ואת הטעם חש מי שבלימוד התורה עמל.

ושמחת בהגך והיית אך שמח,
 חג שנקשר במהותו לצומח.
 האווירה שבו גם היא חקלאית,
 ארבעת המינים וסוכה ארעית.

אחרי הפסקה של חול המועד,
 בא שמיני עצרת – הזמן להיוועד.
 שישו ושמחו בשמחת התורה,
 נסיים לקרוא בה את כל הסדרה.

אז שיהיה לכולנו יופי של חג,
 נגיש לשולחן כבש או דג.
 נשמח בסוכתנו המוארת והירוקה,
 לסוכת שלום הדרך עדיין ארוכה...

אייל לר

ולקחתם לכם פרי עץ הדר,
 אתרוג צהוב, רצוי מהודר.
 וכפות תמרים שזה הלולב,
 וענף עץ עבות: הדס משולב.

וערבי נחל זו הערבה, שבסוף,
 בהושענא רבה, חבטה היא תחטוף.
 ושמחתם לפני ה' אלוקיכם,
 שבעת ימים יספיקו לכם.

ארבעת המינים הם ארבע קבוצות,
 את עם ישראל הן מייצגות.
 שונות זו מזו בטעם ובריח
 ועל שניהם כידוע אין להתווכח.

הערבה גדלה על גדות הנחלים,
 ארוכים וירוקים הם העלים.
 אך אין בה טעם ואין בה ריח,
 זו קבוצה שממנה הייתי בורח.

ההדס הוא שיח ירוק ריחני,
 אך אין לו טעם שראוי לשולחני.
 בהבדלה משמש אותנו לבשמים,
 אותנו, שממסורת עושים מטעמים.

הלולב מסמל את פרי התמר
 (טעמתם מג'הול?) המתוק כסוכר.
 אך אין בו ריח למרות הטעם,
 לנו הוא מזכיר אנשים של פעם.

אחרון חביב נמצא האתרוג,
 המרכיב האידיאלי שאליו נערוג.
 יש בו טעם ויש בו גם ריח,
 יהודי שהניצוץ בו קיים וזורח!

בחג הסוכות ביחד מאגדים,
 את כל הקבוצות – את כל היהודים.
 כולנו יחד – כך אנו מאמינים,
 מאוחדים כמו ארבעת המינים.

